

Hồi 33

Đơn Thân Vào Đầm Rồng Huyết Hồ Lời Ngạo Cao Chấn Động Quần Hùng

Phi Hà Đảo có diện tích rộng lớn tới năm mươi dặm vuông bao gồm nhiều hòn núi lớn cao ngất tạo thành một dãy tiếp liền vây quanh ba phía bắc, tây, đông

Thoai thoải về phía nam là thung lũng, mỗi bề tới hai dặm. Trước kia đây vốn là nơi cư ngụ của một xóm chài khá lớn, có lúc tới hơn trăm hộ ngư dân. Nhưng xóm chài đó nay không còn nữa và đã nhiều năm không ai dám bén mảng đến quanh khu vực Phi Hà Đảo đánh cá.

Trên thung lũng giờ đây dinh thự mọc san sát, ngôi xanh tường đỏ đứng chen nhau. Cây cối mọc xanh um chen với màu tường đỏ chạy dài đến gần mé núi.

Lúc này đã sang canh tư rồi mà trên đảo đèn đuốc vẫn còn sáng trưng. Quang cảnh ở tòa đại sảnh trông thật tráng lệ và tấp nập. Kẻ hầu người hạ bận tíu tít đi lại ngược xuôi tay mạnh bình xách chén. Rõ ràng trên đảo đang có đại tiệc.

Tuy xung quanh tòa đại sảnh được bố trí canh phòng vô cùng nghiêm mật, nhưng có một bóng nhân ảnh màu trắng vẫn lọt được vào. Người này thân pháp vô cùng huyền diệu, chỉ thoắt một cái đã phi thân lên một cây cổ thụ duy nhất trước đại sảnh

Từ cây cổ thụ vào đến bậc thềm đầu tiên dẫn lên đại sảnh chỉ chừng hai trượng. Hai bên bậc thềm đó có hai con sư tử bằng đá cao lớn ngồi chầu. Bậc thềm có tới mười mấy thạch cấp, tiếp đến dãy hành lang rộng, đèn đuốc sáng trưng soi rõ những cột đá lớn có tới một người ôm được chạm khắc tinh vi chẳng kém gì dinh thự của các bậc vương giả.

Trong tòa đại sảnh lúc này đang bày ra năm bàn rượu. Đa số người dự tiệc chừng như đã cơm no rượu say nhưng vẫn chưa có người nào bỏ đi, có lẽ vì người ngồi ở bàn trung tâm vẫn còn yên vị.

Ở dãy bàn bát tiên dài ở giữa, chủ vị là hai lão nhân tuổi trên dưới lục tuần. Lão ngồi bên tả dáng người thấp béo, trán thấp, mắt bé, mũi nhỏ, miệng to, diện mạo hết sức khó coi. Lão nhân ngồi bên hữu mày thô mắt lớn để một bộ râu ba chòm dài chấm ngực.

Bên hữu bàn bát tiên, phía trên có hai lão hán sắc mặt tiêu tụy chừng như đang mang bệnh. Trang hán trên cùng gần năm mươi tuổi, trong sự bệnh hoạn vẫn toát lên vẻ nho nhã trông như một văn sĩ. Trang hán kế tiếp trên dưới tứ tuần, mày rậm mắt to, tuy mang bệnh nhưng trông vẫn uy phong. Ở bàn kế tiếp có hai thiếu nữ một là tuyệt sắc mỹ nhân Nhan Ngọc Dung, người kia hoàn toàn tương phản là xú tì Ngũ Xảo Vân. Cả hai đều mang vẻ sầu muộn.

Bàn bên tả bát tiên, trên cùng chính là "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh, không rõ lão ta đến từ lúc nào.

Dưới Thạch Tùng Linh là thiếu niên tuấn tú họ Lăng, cuối cùng là "Trác Kinh" Mãnh Long.

Tuy trong ngoài tòa đại sảnh giăng đèn kết hoa vô cùng rực rỡ nhưng phần lớn những người dự tiệc ở đây đều có nét u uẩn không vui, ngoại trừ Lăng Tùng không giấu nổi hân hoan.

Có lẽ chúng nhân ngồi đây đã lâu cho nên mỗi người chừng như đã nói hết những điều cần nói nên hồi lâu không nghe tiếng luận đàm nào.

Lúc này, chợt từ ngoài sảnh có một người nhẹ bước đi vào, trông ra là Đàn Mậu Lâm.

Lão vừa vào sảnh liền cúi mình, vòng tay thi lễ bẩm rằng :

- Đàn Mậu Lâm đã trở về đảo phục mệnh !

Lão mập ở bàn bát tiên trông thấy Đàn Mậu Lâm liền cất giọng lè nhè hỏi :

- Đàn hộ pháp ! bốn đảo chủ giao phó cho người mua vật đó, có mua được không ?

Đàn Mậu Lâm cung giọng đáp :

- Khải bẩm nhị đảo chủ, vật đó đã mua về đây rồi !

Lão mập xua tay nói :

- Người đi nghỉ đi !

Nhưng lão vừa nói xong không biết nghĩ sao quay sang trang hán mày rậm ở bàn bên hỏi :

- Nhan lão đệ có muốn xem vật đó không ?

Lão nhân râu ba chòm ngồi trên lão mập nghe nói vậy biến sắc, buông giọng trách cứ :

- Nhị đệ, hôm nay là ngày gì...

Trang hán mày rậm cười nói :

- Không sai ! Nhan Kiếm Hồng chính đang muốn xem, phiên Đảo Chủ ra lệnh một tiếng cho chúng mang đến...

Lão mập cười tít đôi mắt lơo nói :

- Cái đó khó gì ? Đàn Mậu Lâm người cho người khiêng tới đây !

Gã Hộ pháp khom mình đáp :

- Bỏn tòa tuân lệnh !

Dứt lời quay mình bước gằn ra ngoài.

Lúc đó lão nhân râu ba chòm đứng lên trầm giọng :

- Hôm nay mở đầu giai kỳ của đôi nhi tử mang vật bất tường đến đại sảnh thật có phần bất tiện. Tiểu huynh cùng hai vị Nhan lão đệ đã cùng tương giao bái một ngày. Làm như vậy... ha ha ha chẳng hay hai vị còn tin chút thành ý của lão phu không...

Nhan Kiếm Hồng nhíu đôi mày rậm, lạnh lùng nói :

- Sự thành tâm của lãng đảo chủ khéo động tới trời ! Không chừng chỉ mấy ngày nữa, huynh đệ chúng tôi cũng như hai lão nô đột nhiên dị tử, lúc đó... Hừ hừ... chỉ sợ lại phiền thêm quý Đảo Chủ phí sức cho xe tống tiễn... Cho nên huynh đệ chúng tôi xem trước hậu sự của mình cũng tốt !

Lãng Đảo Chủ nghe nói biến sắc, giấu tia mắt thâm hiểm chậm rãi nói :

- Biết đâu tiểu huynh chết trước lúc đó lại phiền hai lão đệ Nhan Kiếm Long định nói câu gì thì...

Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh đã chen lời :

- Hôm nay là ngày vắn định hỷ kỳ, nếu cứ nói đến chuyện sống chết như vậy không sợ làm nhạt mất kế hoạch phục cừu sau này của đôi bên thông gia đi ư ?

Lão mập nghe nói chột dạ vội hỏi :

- Thạch lão tiên bối định đề cập đến cừu gia nào vậy ?

Thạch Tùng Linh đáp:

- Dương nhiên là mối thù Nhan cô nương bị Đồng Thiên Kỳ lãng nhục !

Nghe nhắc đến Đồng Thiên Kỳ, ngoại trừ lão nhân râu ba chòm và vị trang nán văn sĩ ngồi bên cạnh Nhan Kiếm Hồng, những người khác mặt đều biến sắc.

Nhan Kiếm Hồng nhíu đôi mày rậm, mặt hiện sát cơ nghiến răng nói lớn :

- Mối thù này dương nhiên phải báo. Nếu một ngày bốn nhân hồi phục được công lực trước tiên phải tìm đến tên tiểu bối ngông cuồng mục hạ vô nhân này !

Lão mập tiếp lời :

- Lúc đó nhất định bốn đảo sẽ tận lực giúp Nhan lão đệ báo thù cho diệt nữ.

Lăng Tùng cố giấu niềm vui, phụ họa :

- Người này rất dễ tìm, văn bối sẽ giúp chỉ điểm...

Lão nhân râu ba chòm liếc nhìn vị trang hán văn sĩ rồi ngất lời nhi tử :

- Tùng nhi đừng lăm miệng nữa ! Ai cho phép người chứ ?

Lão quay nhìn trang hán văn sĩ đang trầm tư cười hỏi :

- Nhan lão đệ suy tính gì chẳng ?

Trang hán văn sĩ thở dài hỏi :

- Dẫn thân trong chốn giang hồ có ai đảm bảo được chỗ nào cũng như ý đâu!

Đã không mang hận sát mệnh thương thân hà tất phải tính toán chi ly bố trí kế hiểm ? Đồng Thiên Kỳ tuy cuồng ngông, nhưng ai dám nói rằng Dung nhi không có chỗ sai ?

Ngũ Xảo Vân không nhịn được buông lời lời phản đối :

- Xin lão gia lượng thứ cho tì nữ đa ngôn nhưng Đồng Thiên Kỳ đáng là chứ vong...

Văn sĩ họ Nhan ngất lời :

- Đừng nhiều lời nữa !

Lão nhẹ giọng nói thêm :

- Việc này đương sự chỉ có Dung diệt nữ, hễ để nó tự quyết định. Dung nhi định thế nào ?

Nhìn sắc diện nhợt nhạt và thái độ lãnh đạm của phụ thân, Nhan Ngọc Dung thở dài đáp :

- Quá khứ đều đã qua rồi, nhắc lại nào có ích gì ? Nếu giả sử có mặt Đồng Thiên Kỳ ở đảo này, diệt nữ không phản đối trả mối thù bị hấn xúc phạm. Nhưng nếu phải lặn lội quan san để đi tìm thì chẳng cần phải thế !

Lão nhân râu ba chòm cười lớn :

- Ha ha ha... Diệt nữ nói rất đúng ! Nghe đâu Đồng Thiên Kỳ muốn đến bốn đảo, xem ra thời gian để diệt nữ tiêu hận không đến nỗi quá lâu...

"Địa Sát lệnh chủ" Thạch Tùng Linh cũng phá lên cười lớn :

- Ha ha ha... Ôm cây đợi thỏ là thượng sách, dĩ dật đãi lao lại là kỳ kế... Nhan cô nương, phạm việc gì tự mình mới biết một nửa chỉ dựa vào phán đoán chủ quan mà thiếu minh chứng ắt dễ dẫn đến mối hận thiên thu..?

Nhan Ngọc Dung đột nhiên biến sắc u oán hỏi :

- Tiền bối xin chỉ giáo rõ thêm cho văn bối !

Địa sát lệnh chủ quét mắt nhìn lão đảo chủ cười to :

- Ha ha ha... Nha đầu, người thông tuệ hơn người, lão phu tin rằng chẳng bao lâu nữa người sẽ hiểu rõ sự tình, lão phu chỉ muốn rằng người nên suy nghĩ nhiều hơn...

Lão nhân râu ba chòm nghe vậy biến sắc từ từ đứng lên cười nhạt, nói :

- Hình như Thạch tiền bối đến đây cáo sở với vãn bối một việc có liên quan đến hành tích của Đồng Thiên Kỳ ?

Địa Sát Lệnh chủ hỏi với giọng châm biếm :

- Chẳng lẽ Đảo Chủ cho rằng với sự phòng vệ cẩn mật như thế trên đảo mà còn phát xuất sự cố gì sao ?

- Thạch tiền bối biết Đồng Thiên Kỳ muốn đến đây ư ?

- Hẳn không nói với lão phu..

- Trước khi tiền bối tới đây có gặp hẳn không ?

- Lão phu bây giờ tự nhiên không muốn nói nữa. Hai vị Đảo Chủ chẳng phải là có nhiều việc phải làm đó ư ? Trước mắt cũng đủ nhiều rồi !

Lão nhân râu ba chòm cười nói :

- Nhân tiền bối tán dương việc phòng vệ cẩn mật của bốn đảo, vãn bối xin báo tới tiền bối một tin tức. Không những hai vị gia phụ gia thúc của vãn bối chưa viễn du mà cả Nhật Nguyệt Bang chủ Nguyệt hoa phu nhân cũng đã đến bốn đảo rồi...

Lão nói xong đưa mắt nhìn Thạch Tùng Linh thăm dò.

Tuy lúc đó Địa Sát Lệnh chủ hơi chột dạ nhưng không để lộ tí nào ra nét mặt. Lão lãnh đạm nói:

- Có lẽ họ đại khái không phải vì lão phu mà đến rồi ! Chẳng qua quý đảo phòng thủ nghiêm mật như thế, chắc đảo chủ không sợ địch nhân trốn mất lên trời. Lão phu còn một điều chưa rõ không biết đảo chủ có chịu nói thật cho không?

- Nếu việc gì vãn bối biết xin nói

Địa Sát Lệnh chủ đứng dậy chỉ tay vào hai vị Đảo Chủ hỏi :

- Đêm trung thu mười hai năm trước, không biết Phi Hà Nhị Thánh đến nơi nào ?

Lão nhân râu ba chòm ngẫm vận công lực vào song cửa sổ, cười nhạt đáp .:

- Đêm đó không phải chỉ có một mình gia phụ và gia thúc ở một chỗ. Có lẽ chỉ một mình tiền bối không biết điều này.

Địa Sát Lệnh chủ lập tức hiện sát cơ, cười lạnh lùng :

- Hiện tại lão phu đã rõ vì sao đêm đó lão trọc Vân Không thất hẹn rồi. Thì ra lão đến gặp những vị kia trước. Hẳn đã không có hạnh vận như lão phu rồi !

Lão nhân râu ba chòm đứng dậy ngạo nghễ nói :

- Trước đây quả thực tiểu bối may mắn hơn lão ta, nhưng hiện tại thì lại chẳng hơn gì lão...

Địa sát Lệnh chủ chợt dướn đôi mày bạc trắng lên, nhưng rồi phá lên cười lớn :

- Ha ha ha... Hóa ra hôm nay lão phu tự chui mình vào rọ ư ? Ha ha ha... lão phu chính đang buồn vì chết không có đất chôn. Ở đây vượng khí, là chỗ táng thân thật tốt ? Ha ha ha...

Tiếng cười của Địa Sát Lệnh chủ âm vang và cao ngạo làm rung động cả mái ngói

Đúng lúc đó Đàn Mậu Lâm dẫn theo bốn tên tráng sĩ khiêng vào hai cỗ quan

Lão mập khoát tay, quan tài được đặt ngay xuống giữa đại sảnh. Đồng thời với hai cỗ quan tài hạ xuống, từ trên cây cổ thụ một thiếu niên vận y phục màu trắng, thần sắc lãnh bạo cũng nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Lão mập quay nhìn tráng niên văn sĩ cười hỏi :

- Nhan lão đệ vừa ý chứ ?

Trang hán văn sĩ thủng thẳng nói :

- Vẻ ngoài thì được, nhưng không biết bên trong ra sao ?

Lão mập liền ra lệnh ?

- Mở nắp quan ra

Hai tên hán tử nghe lệnh, vội vàng cầm nắp cùng sức kéo mạnh. Chúng đồng thời la lên thất thanh:

- Bên trong có người !

Tiếng la chưa dứt, tất cả những người có mặt trong sảnh đều biến sắc.

Trong khi mọi người đang hoảng hốt thì chợt thấy lóe lên một tia hàn quang, tiếp theo nghe "phập" một tiếng, đột nhiên thấy trên chiếc bàn bát tiên có một chiếc xiên ba bằng thép cắm ngay ngắn.

Lão mập bụng kinh hãi nhìn chăm chăm vào hai tử thi bê bết máu thịt trong quan tài nghe tiếng động quét mắt nhìn qua bỗng nhiên đôi mắt ti hí của lão tròn lại

Một tiếng kêu kinh hoàng thốt lên :

- Chấn Thiên Lệnh ?

Lão nhân râu ba chòm nhìn không chớp vào cái Chấn Thiên Lệnh cắm sâu trên bàn hồi lâu. Bỗng lão trấn tĩnh lại cất tiếng cười lạnh lạnh :

- Đồng Thiên Kỳ ! Cuối cùng thì ngươi cũng đã đến thượng môn.

Lập tức ngay cửa đại sảnh xuất hiện bạch y thiếu niên vừa từ trên cây nhảy xuống nhẹ như cánh chim. Sắc mặt tuấn tú của thiếu niên lạnh như băng giá. Đó chính là Đồng Thiên Kỳ.

Lời chàng lạnh lẽo như từ địa phủ vọng về:

- Không sai ! Cánh tay của Huyết Kiếp Thủ đang vươn tới quý đảo.

Nói xong chàng thân nhiên cử bước thẳng hướng những bàn tiệc, thái độ hết sức dung tự như đang đi vào chỗ không người.

Lão nhân râu ba chòm cố kiềm chế cơn sợ trong lòng, gắng sức nở một nụ cười, chỉ tay vào quan tài hỏi :

- Đồng huynh đại khái là ẩn trong đó mà vào đây ư ?

Đồng Thiên Kỳ dừng bước giữa hai chiếc quan tài, lạnh giọng :

- Lãng Phi Hà! Người nên nói chính thủ hạ của Đan Hộ pháp hộ tống Đồng mỗ vào đây mới đúng.

Đan Mậu Lâm nghe Đồng Thiên Kỳ nói thế vừa tức vừa sợ hãi, liền thét lớn :

- Con mẹ nó tên tiểu tử này ! Chúng bay tóm cổ nó cho ta !

Bốn tên đại hán vẫn đứng nép bên chiếc quan tài cách Đồng Thiên Kỳ chưa đầy hai thước. Nghe lệnh, chúng cùng hét lên một tiếng, cả bốn tên đồng thời xuất chưởng nhằm vào yếu huyệt Đồng Thiên Kỳ mà đánh.

Đồng Thiên Kỳ vô cùng bình tĩnh, chàng cười nhạt lấy ra cây ngọc tiên cầm ở tay phải khua một vòng.

Những người có mặt trong đại sảnh chỉ thoáng trông thấy một vùng hào quang lóe sáng, tiếp theo là bốn tiếng kêu thảm khốc. Vừa kịp nhìn lại thì đã thấy bốn chiếc đầu lâu lăn lông lốc trên nền đá hoa cương, từ bốn chiếc thân cây cột đầu chưa kịp đổ xuống, máu phun đến tận mái nhà, tung tóe khắp bàn tiệc, không người nào trong sảnh mình lại không vấy máu.

Không khí vốn trang nghiêm trọng đại sảnh phút chốc trở nên hỗn loạn. Nhưng chỉ một lúc lại trở nên tĩnh lặng hoàn toàn.

Tuy nhiên trên mặt mọi người đều lộ sát cơ. Nhưng Đảo Chủ vẫn chưa ra lệnh nên chưa ai dám xuất thủ.

Một hồi lâu, lão nhân để râu ba chòm mà Đồng Thiên Kỳ gọi là Lãng Phi Hà, trấn định lại nỗi hoang mang trong lòng, cười nhạt nói :

- Võ lâm truyền ngôn quả nhiên không giả. Đồng Thiên Kỳ, thủ đoạn giết người của người thật tàn độc vô tỉ, đến hôm nay lão phu mới được khai nhãn giới ! Ha ha ha... Chỉ là người tới nhầm chỗ rồi! Đây là Phi Hà Đảo.

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên đáp :

- Từ miệng tôn giá nói ra địa danh đó, đủ thấy Đồng mỗ không hề tới nhằm chỗ !
- Nếu không nhằm chỗ, lão phu tin rằng người nhất định đã chuẩn bị hậu sự rồi.

Đồng Thiên Kỳ chỉ tay vào hai cổ quan tài nói lạnh lùng ;

- Ngược lại, Đồng mỗ thấy rõ hai vị tự lo cho mình rất chu đáo !

Lăng Phi Hà không ngờ đối phương có giọng lưỡi sắc bén như vậy, lão chưa biết đối đáp ra sao, hồi lâu mới chống chế :

- Đồng Thiên Kỳ ! Người còn ít tuổi nhưng miệng lưỡi lợi hại như vật ắt trời định đoản thọ là đúng rồi!

- Tôn giá nên biết Đồng mỗ chỉ lợi hại đôi tay này.

Lão mập lúc này không nhịn được liền nói chen vào :

- Phi Hà Đảo có quy định rằng người đến không mời tất không có trở về.
- Đồng mỗ cũng có quy củ : Huyết Kiếp Thủ đã xuất tất chẳng về không.

Chợt trang hán văn sĩ họ Nhan nói :

- Đồng Thiên Kỳ người tự mệnh danh Huyết Kiếp Thủ lại có Chấn Thiên Lệnh. Bỏn nhân tin rằng người nhất định biết trong tiền bối võ lâm có một nhân vật đồng hiệu với tôn giá.

Đồng Thiên Kỳ lướt tia mắt lạnh băng nhìn tráng niên văn sĩ nói ngạo nghễ :

- Có lẽ trong lòng tôn giá có phần sợ hãi ?.

Trang hán văn sĩ không ngờ đối phương nói một câu như vậy. Ông ta biến ngay sắc mặt thét lên:

- Sợ người ư ?

Đồng Thiên Kỳ không dám nhìn Nhan Ngọc Dung, chàng vẫn cố lấy giọng khinh bạc đáp :

- Không sai. Bởi vì nếu quả Đồng mỗ có vị võ lâm tiền bối với thân thủ như thế thì mối thù lệnh ái bị lăng nhục không những không báo được mà sinh mệnh quý gia còn phát sinh vấn đề !

Từ khi xuất hiện Đồng Thiên Kỳ, diễn biến nội tâm của Nhan Ngọc Dung rất phức tạp. Từ u oán đến lo lắng, nhưng tuyệt nhiên không chút căm hận nào mà có phần lo cho chàng nữa. Nhưng vừa nghe những lời vừa nói, mặt nàng chợt tái xanh. Đây là lần đầu tiên đối với chàng, nàng tỏ vẻ căm giận, vô cùng căm giận.

Nàng không nhịn được đứng phắt lên bước tới cách Đồng Thiên Kỳ ba thước, phần hận nói :

- Trước nay bốn cô nương không tin rằng trên thế gian có người tâm cơ tàn độc như vậy, không ngờ hôm nay bốn cô nương đã tận mắt nhìn thấy. Đồng Thiên Kỳ, người chỉ là một kẻ tiểu nhân !

Đôi mắt lạnh lùng của Đồng Thiên Kỳ chợt hiện lên nỗi xao xuyến và buồn rầu vô hạn, tựa hồ chàng không thể khống chế được nội tâm. Sự cô đơn và nỗi thống khổ tràn ngập lòng chàng, nhưng tất cả chỉ xảy ra trong chốc lát. Chàng ngẩng mặt lên cười man dại.

- Ha ha ha... Cô nương trước tiên nên nghĩ đến vấn đề sinh tử của mình và lệnh tôn, lệnh thúc. Người nói chuyện đó không những hơi sớm mà còn vô bổ nữa ?

Lão mập trong khi Đồng Thiên Kỳ đối thoại với Nhan Ngọc Dung bụng đã muốn đánh lén nhưng bị Lăng Phi Hà ngăn lại. Bởi vì lão đã ngầm có kế hoạch hoàn thiện hoàn mỹ rồi.

Địa Sát Lệnh chủ nén tiếng thở dài than thầm :

"Nha đầu ngốc nghếch ! Lúc trước lần đầu người gặp hấn sao đôi mắt thông tuệ của người nhận ra anh hùng mà nay mê muội đi như vậy ? Những gì người nói hôm nay người sẽ vĩnh viễn hối hận ! Bây giờ người để mất hấn, đến khi người muốn gặp lại hấn biết đến lúc nào ? Ài, lão phu không nên quan đến sự khó của các người rồi !

Nhan Ngọc Dung đưa đôi mắt ngùn ngụt căm hờn nhìn đối phương, giọng gần như lạc đi :

- Tên họ Đồng. Người có phải tự cho mình có võ công vô địch thiên hạ ?

Cố nén nỗi kích động trong lòng, Đồng Thiên Kỳ cười lớn :

- Đồng mỗi từ khi xuất đầu đến nay chưa gặp địch thủ vì thế nên sống đến ngày nay. Cô nương còn hoài nghi điều đó ?

- Không sai ! Bốn cô nương còn hoài nghi, bởi thế bốn cô nương muốn lãnh giáo !

Đồng Thiên Kỳ lãnh nhiên cười hỏi :

- Chỗ này không chật quá sao ?

Hán tử mày rậm thấy Đồng Thiên Kỳ cuồng ngông như thế, cơn giận càng bốc cao liền hét lớn :

- Tên tiểu bối họ Đồng ! Người có giỏi ra đây xem Nhan đại gia băm người làm muôn mảnh ?

Nói xong liền nhảy ra khỏi đại sảnh ra mãi đến tận đấu trường. Tuy lão thân vẫn còn mang bệnh nhưng phong thái vẫn vô cùng quyết liệt.

Hán tử mi rậm vừa ra thì trang hán văn sĩ, "Trác Kinh" Mạnh Long, Nhan Ngọc Dung cùng tì nữ Ngũ Xảo Vân cũng lần lượt ra theo. Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn

huynh đệ Lăng Đảo Chủ rồi cũng rời đại sảnh. Sau chàng là Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh.

Lão mập nhìn Lăng Phi Hà, nhỏ giọng :

- Đại ca, tiểu đệ vừa mới xuất thủ...

Lăng Phi Hà cười nham hiểm :

- Chúng nó bây giờ như rùa nằm trong hủ, việc gì mà vội ? Huống chi ta còn có chỗ dùng Đồng Thiên Kỳ...

Lão mập ngạc nhiên hỏi :

- Thâu dụng hấn ư ?.

Lăng Phi Hà đắc ý nói :

- Chúng ta đang muốn trừ khử Nhan Dân song hùng nhưng chưa tìm được cơ. Lúc này vừa khéo mượn tay Đồng Thiên Kỳ mà giết chúng đi. Huynh đệ họ Nhan chết rồi, không những Tùng nhi cầm chắc được Dung nha đầu mà Vạn Thánh Đảo, tất cũng vứt bỏ mối tị hiềm ngày trước để cùng chúng ta hợp tác, thật là nhất cử lưỡng tiện há chẳng hay ư ?

Lăng Phi Hà nói xong phất tay ra hiệu.

Chúng nhân thủ hạ theo sau hai vị Phi Hà Đảo chủ cùng ra khỏi tòa đại sảnh.

Lão mập họ Lăng nghe đại ca nói chột hiểu ra, vừa đi vừa lẩm bẩm :

- Cực diệu ! vừa rồi ta không nghĩ ra nước cờ kỳ diệu ấy.

Đồng Thiên Kỳ dừng ở bậc cửa, ngược mắt nhìn lên khoảng không đen sẫm lác đác những vì sao khấn thầm :

"Đồng Thiên Kỳ tôi cầu xin thượng thiên phù hộ báo mối ân sâu này, độ trì giúp Phụng Linh cùng Thần Châu Tam Tà mang tin đến kịp cho Vạn Thánh Đảo cử người ngày mai đến sớm. Xin gửi tấm lòng thành."

Khấn xong, chàng nặng nề cất bước xuống thạch cấp.

Hán tử rậm mi sốt ruột mắng :

- Tiểu bối họ Đồng ! Người bước không nổi nữa sao ?

Đồng Thiên Kỳ nuốt vào lòng nổi tê tái cất tiếng cười khan :

- Tôn giá chẳng lẽ vội chết đến thế ?

Lúc này ngoài địa phận Phi Hà Đảo chừng hai dặm xuất hiện một đàn phượng lớn bay tới lạng lẽ trong khoảng trời nhá nhem của buổi lê mình. Đương nhiên hàng trăm võ sĩ của Phi Hà Đảo vây quanh đấu trường chứng kiến cuộc đấu sinh tử sắp tới

không ai để ý đến điều này, cả huynh đệ Nhan gia, chủ tì Nhan Ngọc Dung cũng không hề ngờ tới việc này.

Toàn Phi Hà Đảo hôm nay chỉ có hai người mộng mị chúng. Nhưng vị tất họ đã dám tin mọi điều sẽ xảy ra như ý muốn ?

Đồng Thiên Kỳ vừa đi qua khỏi cây cổ thụ đặt chân tới quảng trường đột nhiên thấy nhân ảnh chao tới. Hán tử rậm mi cùng Nhan Ngọc Dung đồng thời áp sát trước mặt chàng, người phát chưởng, người hoa kiếm, khí thế uy mãnh vô cùng, khiến toàn trường như ngừng thở.

- o O o-